

Міжнародна організація кримінальної поліції - ІНТЕРПОЛ

Масштаби нових проблем і загроз в сфері протидії транскордонній злочинності змушують правоохоронні органи демократичних держав поступово переосмислювати, що поглиблення інтеграції є необхідною умовою для ефективної співпраці та розв'язання глобальних проблем сучасності в цьому напрямку. В цьому контексті міжнародна спільнота визнає динамічний і всебічний розвиток транснаціональної злочинності як проблему, що несе небезпеку для людства. Проблема транскордонної злочинності є значно складнішою, аніж боротьба зі злочинністю в межах однієї країни, адже, по-перше, передбачає вихід за межі кордонів однієї держави, що ускладнює боротьбу з нею; по-друге, боротьба з транскордонною злочинністю передбачає посилення міжнародного співробітництва відповідних правоохоронних органів для вжиття системи заходів з метою її подолання. В контексті вирішення питань протидії транскордонній злочинності важливе значення має створення та функціонування міжнародних організацій. Україна є членом низки міжнародних організацій, в тому числі, і Міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол.

Інтерпол був створений 7 вересня 1923 року у Відні (Австрія) під час Міжнародного поліцейського конгресу у якому взяли участь криміналісти, кримінологи і дипломати Австрії, Бельгії, Греції, Данії, Єгипту, Італії, Латвії, Литви, Нідерландів, Німеччини, Польщі, Румунії, Сполучених Штатів Америки, Туреччини, Угорщини, Франції, Чехословаччини, Швейцарії і Швеції. Тоді організація отримала назву Міжнародна комісія кримінальної поліції (МККП), з її першою офіційною штаб-квартирою у Відні, яка негайно розпочала роботу над програмою своїх дій. Вперше слово «Інтерпол» (так само як і сучасний знак – символ Організації) 1914 р. з'явилося на сторінках „Journal de Monaco” у статті про Перший міжнародний конгрес кримінальної поліції. А з 22 липня 1946 року використовується як телеграфне позначення адреси штаб-квартири у Парижі. 1956 р. у Відні на ювілейній 25-й сесії Генеральної асамблеї МККП прийнято Статут Організації, ст. 1 якого

Міжнародну комісію кримінальної поліції перейменовано у Міжнародну організацію кримінальної поліції (МОКП) – Інтерпол. Статутом також було регламентовано міжнародний статус Організації (до цього – вплив Організації поширювався в основному на європейські держави). 1989 р. її штаб-квартиру передислоковано до м. Ліона (Франція).

Основний нормативний документ, який регламентує діяльність МОКП-Інтерпол є Статут цієї організації.

СТАТУТ

Міжнародної організації кримінальної поліції - Інтерпол

ДАТА ПІДПИСАННЯ:	13.06.1956
ДАТА НАБРАННЯ ЧИННОСТІ:	13.06.1956
ДАТА НАБРАННЯ ЧИННОСТІ ДЛЯ УКРАЇНИ:	04.11.1992

Цілями діяльності Міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол є забезпечення та підтримання найширшої взаємної допомоги між усіма органами кримінальної поліції в межах законодавства різних країн та в дусі Загальної декларації прав людини, а також створювати та розвивати всі інституції, які можуть ефективно сприяти попередженню та припиненню загально-кримінальних злочинів.

Структуру внутрішніх органів Інтерполу утворюють:

Генеральна асамблея;

Виконавчий комітет;

Генеральний секретаріат;

Національні центральні бюро;

Радники;

Комісія з контролю за файлами.

Вищими керівними органами Організації є Генеральна асамблея і Виконавчий комітет. Генеральна асамблея складається з делегатів, які призначаються кожною державою-членом. Вона проводить свої сесії щорічно,

зазвичай восени, але на вимогу Виконавчого комітету або більшості членів МОКП - Інтерпол можуть скликатися й позачергові сесії Генеральної асамблеї. До її компетенції входить прийняття всіх важливих рішень, пов'язаних з політикою, ресурсами, методами роботи, фінансами, діяльністю та програмами МОКП - Інтерпол.

Виконавчий комітет складається з Президента організації, трьох віце-президентів (за певних умов їх може бути чотири) і 9 делегатів, які обираються Генеральною асамблеєю відповідно до принципу справедливого географічного представництва. Президент і віце-президенти представляють різні континенти. Виконавчий комітет збирається на засідання не менше одного разу на рік на вимогу Президента МОКП - Інтерпол. Він здійснює контроль за виконанням рішень Генеральної асамблеї, готує порядок денний сесій Генеральної асамблеї, вносить на розгляд Генеральної асамблеї робочі плани або пропозиції, контролює діяльність Генерального секретаря, виконує інші завдання, встановлені для нього Генеральною асамблеєю.

Щоденне виконання стратегічних рішень Інтерполу здійснюється Генеральним секретаріатом і Національними центральними бюро.

Генеральний секретаріат складається з Генерального секретаря, технічного та адміністративного персоналу і виконує такі функції: впроваджує в життя рішення Генеральної асамблеї та Виконавчого комітету; виступає міжнародним центром боротьби зі злочинністю; діє як спеціалізований та інформаційний центр; здійснює ефективне керівництво діяльністю МОКП - Інтерпол; підтримує контакти з національними та міжнародними органами з питань, що не пов'язані з розшуком злочинців та віднесені до компетенції Національних центральних бюро; здійснює видавничу діяльність; виконує обов'язки робочого секретаріату на сесіях Генеральної асамблеї, Виконавчого комітету та будь-якого іншого органу Інтерполу; розробляє проект плану роботи на наступний рік, який виноситься на розгляд та затвердження Генеральною асамблеєю та Виконавчим комітетом; за можливості підтримує постійний безпосередній зв'язок з Президентом МОКП – Інтерпол.

З метою забезпечення здійснення на постійній основі співробітництва, спрямованого на виконання встановлених перед Інтерполом цілей, кожна її держава-член, якщо її законодавство дозволяє, уповноважує один із своїх органів діяти як Національне центральне бюро. Відповідно до ст. 32 Статуту Інтерполу, Національне центральне бюро забезпечує взаємодію: між різними установами в межах своєї держави; з тими органами інших держав – членів Інтерполу, які діють від їх імені як НЦБ; з Генеральним секретаріатом Інтерполу. Фактично ж НЦБ є опорними пунктами Інтерполу на місцях. З погляду міжнародного й внутрішньодержавного права НЦБ мають унікальний статус, оскільки, з одного боку, є постійно діючими органами Інтерполу в державах членах, а з іншого – установами поліцейських відомств цих держав. Іншими словами, НЦБ одночасно входять у структуру двох систем – Інтерполу і національної поліцейської служби держав-членів.

НЦБ - це і механізм, і посередник у практичному співробітництві служб кримінальної поліції різних держав у їх повсякденній роботі над розкриттям конкретного злочину, у координації і кооперації спільних дій, що починаються ними, і спостереженню, переслідуванню, розшуку і затримці міжнародних карних злочинців. У цьому механізмі співробітництва Інтерпол діє як єдиний світовий центр по виробленню спільної поліцейської стратегії і тактики боротьби з міжнародною карною злочинністю. Тому, на нашу думку, Інтерпол - унікальна, єдина міжнародна організація, що приймає безпосередню практичну участь у попередженні і придушенні «міжнародної злочинності».

Країни-учасниці, що вступили до Інтерполу, створюють у короткий термін в структурі свого поліцейського відомства Національне центральне бюро.

Для поліції кожної країни НЦБ – це служба, через яку вона отримала практично вихід на рівень міжнародного співробітництва, можливість брати участь у боротьбі з кримінальним злочинами. Для Інтерполу це певна з'єднувальна ланка з поліцією країн-членів. У своїй країні бюро підтримує відносини з різними національними установами (прокуратура,

суд, банки, митниці, імміграційні служби), а на міжнародному рівні – з НЦБ інших країн і Генеральним секретаріатом. Кожне НЦБ відстоює перш за все інтереси своєї країни, забезпечує ефективність участі поліцій країн-членів Інтерполу в міжнародному співробітництві, у т.ч. на рівні прямих двосторонніх контактів.

30 вересня 1993 року Кабінет Міністрів України своєю постановою № 220 затвердив «Положення про Національне центральне бюро Інтерполу», де визначено, що за пропозицією Міністерства внутрішніх справ, погоджену з Міністерством юстиції, Міністерством закордонних справ та Службою безпеки про вступ України до Міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол з метою взаємодії правоохоронних органів України з компетентними органами зарубіжних держав щодо вирішення питань боротьби із злочинністю, що має транснаціональний характер або виходить за межі України, здійснюється лише через Національне центральне бюро Інтерполу, яким виступає Національна поліція.

Ефективність діяльності НЦБ Інтерполу в Україні напряму залежить від чіткості формулювання функцій та напрямів. Аналіз законодавства дозволяє виділити ряд ключових завдань, що покладаються на органи Національної поліції, як-от представництво та забезпечення виконання зобов'язань України в Інтерполі, організація взаємодії правоохоронних та інших державних органів України з Інтерполом, використання та надання іншим правоохоронним органам України доступу до інформаційно-телекомунікаційних систем і банків даних Інтерполу, внесення до цих банків даних інформації, виконання в межах компетенції запитів органів правопорядку інших держав, звернення із запитами до органів правопорядку інших держав або міжнародних організацій поліції, виконання запитів правоохоронних органів інших держав або міжнародних організацій поліції.

Міжнародний розшук із використанням каналів Інтерполу ведеться у двох випадках:

- за наявності вірогідних даних про виїзд розшукуваної особи в інші країни;

- за ініціативи країн-членів МОКП – Інтерполу, при надходженні запиту до НЦБ Інтерполу в Україні про розшук осіб, які прибули до України з інших держав

Форми взаємодії можуть бути різними:

- обмін актуальною інформацією про злочин або про вчинення злочину, а також про осіб, причетних до них;

- виконання запитів про проведення оперативно-розшукових заходів;

- розшук осіб, які переховуються від переслідування правоохоронними органами;

- розшук осіб, які зникли безвісти;

- розшук осіб, які переховуються від покарання;

- обмін інформацією про нові види злочинів (наприклад, використання Інтернету тощо);

- розшук та повернення вкрадених предметів, що мають номери або характерні ознаки, а також повернення номерних цінних паперів

До прав НЦБ Інтерполу в Україні, як органу публічного управління можна віднести:

- 1) участь у формуванні основних напрямів державної політики у сфері здійснення міжнародного співробітництва та співробітництва з іншими суб'єктами публічної адміністрації щодо виконання завдань та функцій НЦБ Інтерполу та відповідно вносити пропозиції змін до діючих нормативно-правових актів та приймати участь у розробленні проєктів нормативно-правових актів, що стосуються діяльності НЦБ Інтерполу;

- 2) здійснення організаційно-методичного керівництва роботою органів та підрозділів поліції у сфері міжнародної діяльності;

- 3) право у своїй діяльності використовувати систему адміністративних засобів публічного адміністрування, зокрема: нагляд за виконанням органами поліції міжнародних договорів України;

4) бути стороною міжнародних відносин з питань попередження, протидії та боротьби з міжнародною злочинністю;

5) направляти представників НЦБ Інтерполу в Україні до Генерального секретаріату Інтерполу та закордонних дипломатичних установ України;

6) провадити експертизу міждержавних і міжурядових договорів з питань, що належать до компетенції Національної поліції України і за результатами робити висновки до проєктів;

7) виконувати представницькі повноваження;

8) участь в проєктах міжнародної технічної, гуманітарної та благодійної допомоги, яка надається іноземними державами, міжнародними організаціями та місіями, забезпечення у межах компетенції отримання поліцією міжнародної технічної допомоги, здійснення моніторингу щодо реалізації проєктів такої допомоги та звітування в установленому порядку;

9) участь у міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки, а також взаємодія з уповноваженими міжнародними організаціями з цього напрямку роботи;

10) надсилати запити до НЦБ Інтерполу іноземних держав в цілях виконання завдань та функцій НЦБ Інтерполу в Україні;

11) здійснювати обмін інформацією, що міститься в базах даних НЦБ Інтерполу;

12) мати інші права в межах повноважень, що належать до компетенції НЦБ Інтерполу.

В межах наділеної компетенції НЦБ Інтерполу в Україні має наступні обов'язки:

1) забезпечує взаємодію Національної поліції України з відповідними органами влади, іноземними установами та організаціями, а також міжнародними організаціями з питань, що належать до компетенції Національної поліції України, зокрема організовує та координує в межах компетенції роботу представників Національної поліції України у складі закордонних дипломатичних установ України, міжнародних організацій та органів;

2) забезпечує розвиток та поглиблення зав'язків з представниками компетентних правоохоронних органів іноземних держав, які працюють у складі дипломатичних представництв іноземних держав та міжнародних організацій в Україні;

3) здійснює організаційно-методичне керівництво роботою органів та підрозділів поліції у сфері міжнародної діяльності, визначає пріоритетні напрями міжнародної діяльності Національної поліції України з урахуванням особливостей сучасного розвитку міжнародних відносин та забезпечує загальний контроль за міжнародною діяльністю органів та підрозділів поліції;

4) співпрацює з дипломатичними установами України за кордоном та дипломатичними установами іноземних держав в Україні з питань протидії злочинності;

5) приймає участь в розробленні проєктів нормативно-правових актів, що стосуються предмету його діяльності;

6) бере участь у реалізації заходів галузевого співробітництва з Європейським Союзом та НЦБ Інтерполу іноземних держав;

7) готує самостійно або спільно із зацікавленими органами та підрозділами поліції висновки до проєктів міждержавних і міжурядових договорів з питань, що належать до компетенції Національної поліції України;

8) організовує роботу (добір, підготовка, направлення, перебування та повернення) щодо участі поліцейських у міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки, а також взаємодіє з уповноваженими міжнародними організаціями з цього напрямку роботи;

9) здійснює обмін інформацією з Генеральним секретаріатом Інтерполу, правоохоронними органами та іншими органами державної влади України, а також з компетентними органами іноземних держав з питань протидії злочинності;

10) організовує та координує за запитами правоохоронних органів України міжнародний розшук підозрюваних, обвинувачених (підсудних) та засуджених осіб, які переховуються від органів досудового слідства, суду,

ухиляються від відбування кримінального покарання, а також осіб, зниклих безвісти, та інших осіб у випадках, визначених законом;

11) організовує та координує за запитами уповноважених органів іноземних держав розшук на території України осіб, які переховуються від органів досудового розслідування, суду, ухиляються від відбування кримінального покарання, а також осіб, що пропали безвісти, та інших осіб у випадках, визначених законом;

12) організовує та координує приймання-передачу осіб, стосовно яких Генеральною прокуратурою України або Міністерством юстиції України прийнято рішення про задоволення клопотань уповноважених органів іноземних держав щодо видачі (екстрадиції), тимчасової видачі, транзитного переміщення або передачі для подальшого відбування призначеного покарання;

13) здійснює інші обов'язки, які визначені в законодавчих актах, що визначають завдання та функції НЦБ Інтерполу в Україні.

В Україні функції НЦБ в Україні виконують Національна поліція України через відповідний підрозділ – Департамент міжнародного поліцейського співробітництва.

Поліцейські, які займають посади в НЦБ Інтерполу в Україні, не уповноважені безпосередньо здійснювати досудове розслідування, проте вони уповноважені організовувати взаємодію або обмін інформацією між слідчими підрозділами України та відповідними слідчими/детективами інших країн із питань досудового розслідування. Більш того, згідно з українським законодавством та функціональними обов'язками, уповноважені розглядати запити правоохоронних органів України, опрацьовувати матеріали щодо оголошення осіб у міжнародний розшук, вносити та корегувати інформацію про розшук осіб в інформаційній системі Інтерполу, взаємодіяти зі слідчими, оперативними працівниками правоохоронних органів України, а також працівниками правоохоронних органів іноземних держав із питань оголошення осіб у міжнародний розшук, здійснення заходів, пов'язаних із

встановленням місцезнаходження таких осіб, їх затримання, взяття під варту і тощо. Поліцейські НЦБ Інтерполу уповноважені розглядати запити про розшук осіб, які надходять від НЦБ Інтерполу інших країн, готувати матеріали щодо встановлення місцезнаходження, затримання таких осіб в Україні згідно з українським законодавством.

Поліцейські НЦБ Інтерполу в Україні уповноважені працювати в інформаційній системі Інтерполу. Працівники інших підрозділів поліції, а також правоохоронних органів України можуть отримувати доступ до інформаційної системи Інтерполу, але це стосується тільки банків даних Інтерполу і тільки в режимі перегляду. У свою чергу, працівники НЦБ Інтерполу в Україні, відповідальні за технічні питання, є адміністраторами українського сегмента комунікаційної системи Інтерполу I-24/7. Вони, зокрема, уповноважені надавати доступ працівникам правоохоронних органів України до банків даних Інтерполу, здійснювати навчання щодо порядку й умов користування телекомунікаційною системою Інтерполу, визначати рівні доступу до банків даних Інтерполу українським правоохоронцям та ін. Крім того, працівники НЦБ Інтерполу, до компетенції яких належить розгляд і опрацювання запитів у питаннях розслідування кримінальних правопорушень, уповноважені безпосередньо вносити інформацію до інформаційної системи Інтерполу, зокрема банків даних. Працівники НЦБ Інтерполу країн-членів особисто вносять інформацію до банку даних Інтерполу щодо осіб, які розшукуються правоохоронними органами на міжнародному рівні. Вказане також стосується й України, у зв'язку з чим поліцейські НЦБ Інтерполу України особисто мають повноваження входити до інформаційної системи Інтерполу та створювати за встановленою формою інформаційну електронну картку (повідомлення) про розшук особи правоохоронними органами України. Це стосується всіх категорій осіб, обліки щодо яких ведуться в Генеральному секретаріаті Інтерполу: розшукуваних з метою арешту й екстрадиції, безвісти зниклих, осіб, щодо яких збирається інформація тощо.

Положенням про Департамент міжнародного поліцейського співробітництва Національної поліції визначено, що головними завданнями даного підрозділу Національної поліції України є здійснення міжнародного співробітництва з компетентними органами іноземних держав та міжнародними організаціями з питань, що належать до компетенції поліції, Інтерполу, а також реалізацію повноважень щодо здійснення представництва та забезпечення виконання зобов'язань України в Міжнародній організації кримінальної поліції – Інтерпол.

Статтею 542 Кримінального процесуального кодексу України визначено, що міжнародне співробітництво під час кримінального провадження полягає у вжитті необхідних заходів з метою надання міжнародної правової допомоги шляхом вручення документів, виконання окремих процесуальних дій, видачі осіб, які вчинили кримінальне правопорушення, тимчасової передачі осіб, перейняття кримінального переслідування, передачі засуджених осіб та виконання вироків. Міжнародним договором України можуть бути передбачені інші, ніж у цьому Кодексі, форми співробітництва під час кримінального провадження

Пріоритетними напрямками діяльності Департаменту міжнародного поліцейського співробітництва в напрямку міжнародного співробітництва є супроводження розслідувань, міжнародний розшук осіб, розшук транспортних засобів, оперативне реагування. Юридичними підставами міжнародного співробітництва в кримінально-правовій сфері є міжнародні угоди, конвенції, міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Одним з таких міжнародно-правових актів є *Європейська конвенція про видачу правопорушників (1957 р.)*, яку Україна ратифікувала 29 травня 1997 р. Згідно даної Конвенції сторони зобов'язуються видавати одна одній, з урахуванням положень та умов, викладених в цій Конвенції, всіх осіб, які переслідуються компетентними органами запитуючої Сторони за вчинення правопорушення або які розшукуються зазначеними органами з метою виконання вироку або постанови про утримання під вартою.

Видача правопорушників здійснюється у зв'язку із правопорушеннями, які караються за законами запитуючої Сторони та запитуваної Сторони позбавленням волі або згідно з постановою про утримання під вартою на максимальний термін не менше одного року чи більш суворим покаранням. Якщо особа визнається винною і вирок про ув'язнення або постанова про утримання під вартою проголошується на території запитуючої Сторони, термін призначеного покарання має складати не менше чотирьох місяців.

Для видачі особи складається запит у письмовій формі і надсилається по дипломатичних каналах. Інші шляхи передачі запитів можуть бути встановлені за прямою згодою між двома або декількома Сторонами. Запит супроводжується: а) оригіналом або завіреною копією обвинувального вироку та постанови суду або постанови про негайне затримання чи ордера на арешт або іншого розпорядження, яке має таку ж силу і видане відповідно до процедури, передбаченої законодавством запитуючої Сторони; б) викладом правопорушень, за які вимагається видача. Час і місце їх вчинення, їх юридична кваліфікація і посилання на відповідні правові положення зазначаються як найточніше; с) копією відповідних законодавчих актів або, коли це неможливо, викладом відповідного закону і, по можливості, як найточнішим описом відповідної особи, а також будь-якою іншою інформацією, яка може сприяти встановленню її особистості та громадянства.

Окрім того, Департамент міжнародного поліцейського співробітництва Національної поліції України має право за запитом Сторони вживати заходи для тимчасового арешту.

У термінових випадках компетентні органи запитуючої Сторони можуть звертатися із запитом про тимчасовий арешт розшукуваної особи. Компетентні органи запитуваної Сторони вирішують це питання відповідно до свого законодавства. У запиті про тимчасовий арешт повідомляється про існування одного з документів (обвинувальний вирок та постанова суду або постанова про негайне затримання чи ордера на арешт або інше розпорядження, яке має таку ж силу і видане відповідно до процедури) і намір

надіслати запит про видачу правопорушника. В ньому також зазначається, за яке правопорушення буде запитуватися видача, де і коли таке правопорушення було вчинене, а також, у міру можливості, опис зовнішності розшукуваної особи.

Тимчасовий арешт може бути припинений, якщо, впродовж 18 днів після арешту, запитувана Сторона не отримує запиту про видачу правопорушника і відповідні документи. У будь-якому випадку цей період не може перевищувати 40 днів від дати здійснення такого арешту. Можливість тимчасового звільнення у будь-який час не виключається, однак запитувана Сторона вживає будь-яких заходів, які, на її думку, необхідні для запобігання втечі розшукуваної особи.

Окремі питання співпраці в напрямку екстрадиції та взаємних дій уповноважених суб'єктів урегульовано *Конвенцією про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах* та *Європейською конвенцією про взаємну допомогу у кримінальних справах* встановлено можливість для надання правової допомоги підрозділами Міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол.

В розділі IV Конвенції про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах «Допомога у кримінальних справах» встановлено, що договірні Сторони зобов'язуються відповідно до умов, передбаченими цією Конвенцією, за вимогою видавати один одному осіб, що знаходяться на їх території, для притягнення до кримінальної відповідальності або для приведення вироку у виконання. Видача для притягнення до кримінальної відповідальності провадиться за такі діяння, які за законами запитуючої і запитуваної Договірних Сторін є карними і за здійснення яких передбачається покарання у виді позбавлення волі на термін не менше одного року або більш тяжке покарання. Видача для приведення вироку у виконання провадиться за такі діяння, які відповідно до законодавства запитуючої і запитуваної Договірних Сторін є карними і за

здійснення яких особу, видача якої потрібна, було засуджено до позбавлення волі на термін не менш шести місяців або до більш тяжкого покарання.

Окремими міжнародними правовими актами, які деталізують форми міжнародного поліцейського співробітництва є міжнародні двосторонні угоди між Україною та іншими країнами з питань екстрадиції. Наразі, Україна підписала такі договори з 67 країнами.

Указом Президента «Про представника Національного центрального бюро Інтерполу України у Міжнародній організації кримінальної поліції – Інтерпол» визначено необхідність прийняття пропозиції Міністерства внутрішніх справ України про направлення представника Національного центрального бюро Інтерполу України до Генерального секретаріату Міжнародної організації кримінальної поліції - Інтерпол. Кабінету Міністрів України визначити за поданням Міністерства внутрішніх справ України кандидатуру представника Національного центрального бюро Інтерполу України у Генеральному секретаріаті Міжнародної організації кримінальної поліції - Інтерпол, також забезпечити виділення коштів на його утримання і соціальне страхування

На виконання вищезазначеного указу Президента України було прийнято наказ Міністерства внутрішніх справ України *«Про затвердження Інструкції про порядок направлення представників Національного центрального бюро Інтерполу до Міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол»*, яким визначено, що направлення Представників оформлюється наказом Національної поліції України організаційно-розпорядчого характеру. У наказі вказуються період представництва із зазначенням конкретних дат його початку та закінчення, що визначаються відповідно до пропозиції Генерального секретаріату Інтерполу, а також кількість та статус членів сім'ї кожного Представника, які перебуватимуть разом з ними. Строк направлення Представників устанавлюється до трьох років. Рішення про дострокове відкликання Представників або продовження строку здійснення ними представництва погоджується Національною

поліцією України та Генеральним секретаріатом Інтерполу й оформлюється наказом Національної поліції України організаційно-розпорядчого характеру. Службові відрядження Представників у межах держави перебування, а також в Україну в період представництва за рішенням керівництва Національної поліції України погоджуються Генеральним секретаріатом Інтерполу та оформлюються наказами Національної поліції України організаційно-розпорядчого характеру. На період направлення на Представників поширюються соціальні гарантії, передбачені законодавством України, окрім цього, надається матеріальне забезпечення, яке необхідне для забезпечення належних умов проживання та роботи представників на території Французької Республіки під час представництва Національна поліція України

Для забезпечення належних умов проживання та роботи Представників на території Французької Республіки під час представництва Національна поліція України:

- 1) закріплює за Представниками службові автомобілі;
- 2) відшкодовує Представникам кошти в іноземній валюті або в гривневому еквіваленті із застосуванням валютного курсу Національного банку України, який діє на дату здійснення операції, пов'язані із соціальним страхуванням, у розмірі, що не перевищує 2500 євро на рік на кожного;
- 3) виплачує Представникам кошти в іноземній валюті або в гривневому еквіваленті із застосуванням валютного курсу Національного банку України, який діє на дату здійснення операції, у розмірі 3500 євро на місяць на кожного;
- 4) відшкодовує Представникам кошти в іноземній валюті або в гривневому еквіваленті із застосуванням валютного курсу Національного банку України, який діє на дату здійснення операції, пов'язані із соціальним страхуванням кожного члена сім'ї (дружина/чоловік, неповнолітні діти), який перебуває разом із ними, у розмірі, що не перевищує 2500 євро на рік;
- 5) відшкодовує Представникам у встановленому порядку: витрати, пов'язані з переїздом Представників до Французької Республіки, а також поверненням в Україну; витрати, пов'язані зі службовими відрядженнями Представників в Україну або в межах держави перебування; добові витрати в розмірі 80 % від суми добових

витрат, а у разі службового відрядження Представників у межах держави перебування строком на одну добу Національна поліція України відшкодовує їм добові витрати в розмірі 40 % від суми добових витрат, зазначених у додатку 1 до Постанови Кабінету Міністрів України № 98 «Про суми та склад витрат на відрядження державних службовців, а також інших осіб, що направляються у відрядження підприємствами, установами та організаціями, які повністю або частково утримуються (фінансуються) за рахунок бюджетних коштів», для відповідної держави.

Цілі і форми міжнародного співробітництва з використанням інформаційної системи Інтерполу

Цілями міжнародного співробітництва з використанням інформаційної системи Інтерполу є:

- установлення місцезнаходження осіб, які розшукуються, з метою їх затримання, арешту, обмеження свободи пересування та подальшої видачі (екстрадиції);
- установлення місцезнаходження осіб чи об'єктів, що становлять інтерес для правоохоронних органів України чи інших держав-членів Інтерполу;
- надання чи отримання інформації, що стосується розслідування злочинів, кримінального минулого або злочинної діяльності осіб;
- надання чи отримання інформації з метою попередження про осіб, події, об'єкти, способи вчинення злочинів, що становлять реальну загрозу публічній безпеці та порядку й можуть завдати істотної шкоди майну чи громадянам;
- ідентифікація осіб чи невідомих трупів; проведення криміналістичних досліджень; надання чи отримання інформації з питань публічної безпеки і порядку;
- ідентифікація загроз, організованих груп та злочинних організацій, тенденцій розвитку злочинності; обмін досвідом з питань боротьби із злочинністю та правоохоронної діяльності.

Формами звернення до уповноваженого підрозділу НЦБ Інтерполу в Україні є запит/звернення або у формі прямого доступу до банку даних Інтерполу.

Уповноважений підрозділ на підставі отриманого від правоохоронного органу України запиту/звернення забезпечує використання інформаційної системи Інтерполу шляхом:

1) надсилання запиту про публікацію Генеральним секретаріатом Інтерполу оповіщень:

- Червоного оповіщення (RED NOTICE) – розшук підозрюваного/обвинуваченого/засудженого для екстрадиції;

- Синього оповіщення (BLUE NOTICE) – збирання відомостей про особу, її місцезнаходження в інтересах кримінального провадження. На відміну від червоної картки, для публікації blue notice необов'язково мати статус підозрюваного та обраний запобіжний захід. Відповідно, блакитна картка часто використовується українськими правоохоронцями для розшуку підозрюваних, щодо яких немає санкції на утримання під варту. Так, формальна постановка в розшук по блакитній картці дає підставу для заочного обрання запобіжного заходу, а також процедури *in absentia*;

- Зеленого оповіщення (GREEN NOTICE) – потенційні злочинці, рецидивісти і т.д., яких ще називають «International Traveling Criminals». Як правило, це шахраї, секс-злочинці і фальшивомонетники;

- Жовтого оповіщення (YELLOW NOTICE) – розшук осіб, зниклих без вісти або осіб, які не можуть ідентифікувати себе самотійно;

- Чорного оповіщення (BLACK NOTICE) – неопізнані трупи;

- Пурпурного оповіщення (PURPLE NOTICE) – злочинні схеми, знаряддя злочину і т.д. Це відносно новий інструмент в системі даних Інтерполу. Перша “фіолетова картка” була випущена лише в 2014 році за запитом Великобританії і детально описувала методи контрабанди червоного дерева з Індії (спосіб приховування і транспортування, компанії, що брали участь в злочині і т.д.);

- Помаранчевого оповіщення (ORANGE NOTICE) – попередження про серйозну загрозу власності або здоров'ю людей;

- Окрема картка – особи, організації та компанії, що знаходяться під санкціями Ради безпеки ООН. Найбільша група – це члени Аль-Каїди і Талібану, а також військові злочинці Судану, Сомалі, Ємену та ін.

- Оповіщення про викрадені культурні цінності;

2) надсилання циркулярного оповіщення (циркуляра);

3) надсилання повідомлення;

4) внесення інформації до банків даних Інтерполу, її коригування або видалення;

5) отримання інформації з банків даних Інтерполу.

Крім того, уповноважений підрозділ надсилає до органів Інтерполу, НЦБ іноземних держав, компетентних органів іноземних держав та міжнародних установ запити, документи або інформацію відповідно до міжнародних договорів України у випадках, в яких передбачається використання каналів зв'язку Інтерполу

З банків даних Інтерполу з використанням інформаційної системи Інтерполу може бути отримано: інформацію про осіб; інформацію про транспортні засоби, які перебувають у розшуку; інформацію про плавзасоби, які перебувають у розшуку; інформацію про викрадені, втрачені, підроблені, недійсні документи, що підтверджують громадянство, посвідчують особу чи її спеціальний статус; інформацію про твори мистецтва / культурні цінності; інформацію про вогнепальну зброю; сліди рук, вилучені з місць вчинення злочину; дактилоскопічну карту; ДНК-профілі; зображення дітей, які зазнали сексуальної експлуатації; інші дані (у разі створення в Генеральному секретаріаті Інтерполу банків даних інших категорій інформації).

Інформаційна система Інтерполу використовується для обміну відомостями про фізичних та юридичних осіб, об'єкти, події та факти лише в рамках відповідного кримінального провадження та/або оперативно-розшукової (розшукової) справи (за умови вжиття вичерпних заходів на

національному рівні), а також заходів з питань публічної безпеки і порядку, запобігання перетинанню та недопущення перетинання державного кордону України особами, яким заборонено в'їзд або обмежено виїзд з України.

Інформація, отримана з використанням інформаційної системи Інтерполу, призначена виключно для використання правоохоронними органами України та судами для запобігання злочинам, виявлення, припинення, розкриття та розслідування злочинів, забезпечення публічної безпеки і порядку, підтримання публічного обвинувачення та судового провадження, здійснення ідентифікації особи у випадках, передбачених законодавством.

Порядок надсилання запитів/звернень до уповноваженого підрозділу

1. Правоохоронні органи України надсилають запити/звернення про використання інформаційної системи Інтерполу уповноваженому підрозділу та/або уповноваженим територіальним підрозділам.

2. Структурні підрозділи Офісу Генерального прокурора, Центрального управління Служби безпеки України, Національного антикорупційного бюро України, центрального апарату Державного бюро розслідувань, апаратів міністерств та центральних органів виконавчої влади, Департаменту з питань виконання кримінальних покарань надсилають запити/звернення уповноваженому підрозділу.

3. Територіальні (регіональні) підрозділи (органи), управління правоохоронних органів України надсилають запити/звернення відповідним уповноваженим територіальним підрозділам. Запити/звернення територіальних (регіональних) підрозділів (органів), управлінь правоохоронних органів України, що потребують негайного виконання, можуть надсилатися безпосередньо уповноваженому підрозділу.

Порядок взаємодії правоохоронних органів України з НЦБ Інтерполу в Україні та МОКП-Інтерпол детально описані в «Інструкції про порядок використання правоохоронними органами України інформаційної системи Міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол». (Наказ від 17.08.2020 № 613/380/93/228/414/510/2801/5).